

Halhatatlan játszma,
halálos vonzalom.

THE
God
AND THE
GUMIHO

az isten és a skarlát róka

*finep
selection*

SOPHIE KIM

SOPHIE KIM

THE
GOD
AND THE
GUMIHO
az isten és a skarlát róka

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1. FEJEZET

1992, A DÉL-KOREAI ÚJ-SZINSZIBEN

ISZUNG HALANDÓ VALÓSÁGÁBAN egy magányos cseresznyefavirágot felkap és magával cipel a szél bársonyos lehelete. Szirmai fodrozódnak, amint perdülve bukfencet hány az Új-Szinszi sikátoros utcáin végigsüvítő szellőkésben. Magával viszi a nektár és az ambrózia szirupos illatát, amely nem is üthetne el jobban a város szagától – a pangó benzin, a sisteregve piruló, zsíros hús és a mindent átjáró cigarettafüst bűze sosem fakul.

Kicsi ez a város, mégis hiányzik belőle az apró települések ódon hangulata. Ahogy a cseresznyevirág végigrebben a városon, és átcikázik a vas lámpaoszlopok és a roskadozó újságosbódék között, csapott kanyarral épphogy csak kikerüli az ütött-kopott aktatáskával rohángáló, elgyötört gyalogosokat, akik mind langyos kávéért szorongatnak tintás kezükben. Elnyűtt cipőjük maszatos üveg- és vasbeton tornyok felé csattog, ők maguk pedig mentálisan már javában arra készülnek, hogy egész álló nap zizegő papírhalmokat nyálazzanak.

A cseresznyevirág ezután egy dudaszótól hangos kereszteződés felett libben tova, el a sült édesburgonyát áruló asszony és az egyenruhás kisiskolások mellett, akik épp a fakó járdán futó repedések mentén szökdécselnek. A szirmok most már nagyon messze szálltak otthonuktól, a városi parktól. Erre a gondolatra még a virágot is elfogja a honvágy, ezért elenged egy bágyadt, selymes sóhajt.

Kezdi elhagyni a lendülete, így tétova szállingózás után alábukik az alatt elnyúló járdára. A kis virág sikeresen befúrta magát Új-Szinski bevásárlóközretébe, most épp egy fekete kockaépület előtt szédeleg, melynek tábláján szögletes hangul karakterek olvashatók: FEGYVER, VÉRTEZET ÉS MÁŠ EGYÉB. A tábla aljára kis betűvel egy másik feliratot is írtak: HALANDÓKNAK BELÉPNI TILOS.

De a tulaj feleslegesen izgatja magát, az üzlet végtére is láthatatlan az átlagos iszungi szemnek.

A cseresznyevirág egy utolsó, erőtlén rezdüléssel elkezd lefelé vitorlázni az üzlet előtti járdára. Ezzel véget is ért a kalandja. Ideje megpihennie. Takaros, rózsaszín szirmai begöndörödnék, a kis virág pedig csak sodródik, sodródik, sodródik a föld felé...

Csakhogy az utolsó pillanatban elvétí a célját. Mégsem a hön áhított járdán landol, hanem egy fekete hajú, ádáž zöld szemű férfi vállán, aki történetesen épp a bolt előtt ácsorog, az ajkát dühösen összeszorítva.

A férfi meglendíti karcsú ujját, és türelmetlen mozdulattal lepöcköli a virágot elegáns öltönyéröl. Már torkig van ezekkel a förtelmes virágokkal, és legnagyobb bosszúságára idén korán kezdtek virítani. Hisz még április sincs. Csak március másodika.

Ez csakis Dzsacsongbi műve lehet. A férfi elmormol egy halk káromkodást. A mezőgazdaság istennője pusztán azért borította ilyen

korán virágba a fákat, hogy felbosszantsa, hisz nagyon jól tudja, mennyire megveti ezeket a nyavalyás vackokat. Megállíthatatlan tüsszentőrohamot hoznak rá, amitől úgy fest, mint valami kis nyafogó halandó.

– Hát nem fél a haragomtól? – teszi fel a kérdést a bajsza alatt, majd még jobban rászorít a kezében melengetett fényes, fekete sétapálcára. Zöld szemét a mennyekre emeli, és közben gúnyosan elhúzza a száját. – Kibírhatalan perszóna! – sziszegi.

De nem érkezik válasz.

Az elegáns ismeretlen újra az előtte lévő boltajtóra tekint.

– Halandóknak belépni tilos – olvassa fel magának a feliratot, majd halkán felkuncog. Csettint a nyelvével egyet-kettőt. Még szerencse, hogy ez a kiírás rá nem vonatkozik, hiszen ő minden, csak nem halandó.

Az ajtó zárva van. A férfi undorral telt pillantást vet rá, majd egy hirtelen csuklómozdulattal letöri a kilincset, és bebocsátást nyer magának. Ekkor hangos kattanás hallatszik a másik oldalról.

– Dzsedszin! – A halhatatlan ezzel az éles hangú felkiáltással vonul be az üzletbe, az ajtó felett függő csengő pedig mozgásba jön, és magas, édes csilingeléssel jelzi jöttét. A bolt sötét falai szinte feljajdulnak a rájuk függesztett megannyi gondosan polírozott fegyver súlyától. Van ott minden: hosszú pengés, egyenes *csikdo*, rövid pengés *jedo*, hajlított *voldo* és más koreai fegyverek komplett arzenálja, amelyeket természetesen már jó ideje nem használt egyetlen köznapi ember sem. A halhatatlan végiglépdel a nyikorgó fapadlón, és grimaszol egyet a pufók, fiatal *tokkebi* láttán, aki történetesen a pénztárgép hideg üvegére rogyva pihenteti a szemét. Semmi kétség, az éjszakai műszak alatt a végkimerülésig hajszolta magát.

Mert a többi kobolddal ellentétben Dzsedszinnek nincs élete.

A halhatatlan mérgében felsóhajt, és a botját megemelve dobbant egy nagyot a padlón.

A váratlan puffanásba még a fegyverrel megrakott falak is bele-remegnek, így nem csoda, hogy Dzsedszin megugrik, és krákogva dörzsölni kezdi alvástól fátyolos szemét. A pupillája rögtön kitágul, amint megpillantja az előtte tornyosuló alakot. Száz közül is megismerné jellegzetes vonásait: mérgesen összeszorított ajkát, az éles állcsontot, amelyen most egy izom rángatózik, és a karakteres szemöldököt, melyet enyhén felvon, mintha csak azt üzenné, „Szép jó reggelt!”.

– Szokka nyomozó! – köszön rá pihegve Dzsedszin, és közben sietősen felpattan a pult mögötti kisékről, hogy udvariasan meghajoljon. – Én, izé, hogy is mondjam... még zárva vagyunk.

Szokka, a halhatatlan erre visszafogott mosolyra húzza a száját. Csakhogy a gesztus cseppet sem tűnik barátságosnak, sőt. Inkább hasonlít egy farkas mosolyára, azzal az éles szájkanyarulattal és világítóan fehér fogsorral.

– Még zárva vagytok? – duruzsolja vissza az eladónak nyájasan, lassú köröket róva a helyiségben, és szemlátomást figyelmen kívül hagyva a törött kilincset. – Ez esetben azt tanácsolom, jobban zárd be azt az ajtót. – Kiszúr egy izzadságcseppet Dzsedszin nyakán, és érdeklődve végigköveti, amint az lecsordogál, és benedvesíti a fiú ingének gyűrött, fehér gallérját. – Ja, és egy dezodorra is beruháznál! – teszi hozzá egyre szélesedő vigyorral.

Dzsedszin nagyot nyel.

– Mit... ma mit tehetek önért, uram? Netán megint polírozni kell a kardját?

– Á... – Szokka megforgatja a kezében a sétapálcáját, majd megcsavarja az ezüst markolatot. Ez nem akármilyen markolat; egy kígyót, vagy pontosabban egy *imugit* formál meg, amint az iszonyatos

bestia végigtekergőzik a bot fényes, fekete felületén, majd fennkölt kacskaringókat leírva elégedetten megpihenteti a fejét a markolaton. Kifejezetten elégedettnek tűnik így, Szokka ujjainak szorításában. Az *imugi* fekete szeme gonoszságtól izzik, amikor a férfi egyszer csak leáll a körbe-körbe járkálással, és megcirógatja a jószág fejét egy gyengéd, már-már áhítatos mozdulattal. – A kardom... – kezd bele Szokka, majd kissé rászorít az ezüst kígyóra. – Tegnap éjjel kicsorbult. – *Katt!* Egy szélesebb csuklóperdítés, és Szokka fegyverre változtatja a sétapálcáját; a kígyós markolat megcsillan a bolt ablakán beragyogó reggeli napsütésben. A kard ezüst pengéje úgy csillog-villog, hogy Dzsedszin kénytelen elismerően beszívni a levegőt. A kard hüvelyé, vagyis a sétapálca egy csapásra eltűnt, így az *imugi* most magán a pengén tekergőzik, pikkelyei pedig olyan élesek, mint egy acsargó ragadozó fogsora. Szokka két tenyerébe fekteti a kardot, majd óvatosan leteszi a pultra.

– Javítsd meg! – adja ki a parancsot. – Ma éjjel ismét szükségem lesz rá.

Dzsedszin szeme enyhén elkerekedik, de ettől még lehajol, hogy megvizsgálja a kárt.

– Én nem látok rajta csorbulást, uram. – És csakugyan, a penge makulátlan, egy árva sérülés sem esett rajta.

Szokkának valami csoda folytán sikerül megőriznie a béketűrését, így szimplán elereszt egy sóhajt, mielőtt rámutatna egy, a kard legszélén megbújó, aprócska pöttyre. Tény, hogy egy ekkora horpadást egy átlagos teremtény sem venne észre nagyító nélkül.

– Ott – mondja ezt olyan hangsúllyal, mintha Dzsedszin reménytelenül ostoba kölyök volna. Azon morfondírozik, vajon az eladó elvesztette-e a koboldok becses, veleszületett éleslátó képességét. – Egy óra múlva érte jövök.

– Ó! – vágja rá gyorsan a hunyorgó Dzsedzsín. – Ja, igen. Már én is látom.

Szokka erre felvonja az egyik szemöldökét. Le merné fogadni, hogy a *tokkebi* csak blöfföl, és amint ő kiteszi a lábát a bolt ajtaján, előkapja a nagyítóját.

– Csak nem egy Fékevesztett *küsin* tette? – teszi fel lelkesen a kérdést Dzsedzsín, a tekintetét ismét a férfira emelve. – Vagy talán egy torkos *küsin*? Netalán... – az eladó váratlanul suttogóra fogja – egy Fékevesztett *gumiho*?

Szokka legszívesebben elokádná magát a fiú izgatottságtól remegő hangját hallva, hiszen a munkája feleannyira sem hősies, mint ahogy azt ez az együgyű *tokkebi* gondolná. Sőt, a hosszú munkaórák meg az örökös erőszak – a *hete* bajtársaitól kölcsönzött kifejezéssel élve – szünni nem akaró „zsémbességre” kárhoztatják.

– Nem, egy *tokkebi* volt – veti oda Szokka hűvösen –, aki túl sokat kérdezősködött.

Dzsedzsín válaszul összerezzen.

– Fél óra alatt elkészülök vele – motyogja. – Szeretné, hogy polírozzam is?

– Csak javítsd meg! – A férfi ezzel megindul a kijárat felé.

– Igenis, uram! – kiált utána a *tokkebi*, ő pedig kilép az utcára. – Megjavítom, nyomozó úr! A szavamat adom!

Szokka, a halhatatlan erre forgatni kezdi a szemét, majd maga mögött hagyja az üzletet, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy leplezze az imádott sétapálca hiányában jelentkező enyhe bicegést. Sajnos a hajdani kegyvesztését a végtagjai is megemlegették, és bár akkor mindene összetört, azóta nagyjából helyrejött – már a jobb lábát kivéve, mert az sosem lett a régi, így azóta is kitartó, tompa

fájdalommal lüktet. De mint mindig, Szokka összeszorított szájjal leplezi a kellemetlenséget, és tovább folytatja az útját.

Tény, hogy a legmesszebbmenőkig undorodik Iszung halandó valóságától, de van egy dolog – egy és nem több –, amit talán mégsem gyűlöl létezése minden egyes keserű kis lélekfoszlányával.

És ez a kávé.

2. FEJEZET

HANI

KIM HANI KI NEM ÁLLHATJA A KÁVÉT. Gyűlöli az illatát, gyűlöli a látványát, de amit a legeslegjobban gyűlöl, az az éktelen ricsaj, amit a kávédaráló kiad magából. Az a masina addig nem áll le a fülsiketítő berregéssel, amíg tökéletesen ízzé-porrá nem zúzta a kávészemeket, a végeredmény pedig nem más, mint egy halom szutyok. Még a szaga is szutyokszerű, az a gazdag, kesernyés aroma egyértelműen a mulcsra emlékeztet.

Ezek után nem nehéz belátni, micsoda balszerencsére vall, hogy Hani épp egy kávézóban kapott munkát.

A Halhatatlan Kávézó csupán néhány sarokra van a Fegyver, Vértet és Más Egyébtől. A pöttöm, vörös téglapületek egy forgalmas levelező és egy rántott csirkefalatkákat árusító étterem közé passzírozódott, és a fegyverbolthoz hasonlóan láthatatlan a halandó szemnek. Az aprócska kávézó faasztalakkal van telerakva, melyeknél jelenleg is különlegesebbnél különlegesebb lények szürcsölik

tűzforró kávéjukat vagy épp teájukat, mozgósítva az összes lelkesedést, ami egy hétfő reggelen bennük lakozhat – ami azért nem rekordmennyiség.

De mennyire, hogy nem az.

Kim Hani ezalatt nagy mogorván ácsorog a krétával teleírt étlapos tábla alatt, és a fülét bedugva próbálja állhatatosan kizárni az éktelen berregést, na meg a kolléganőjét, Nam Szomit, aki épp unszolja, hogy vegye el a kezét a fülétől.

– Ez tiszteletlenség – hangsúlyozza a fiatal *gumiho*, és közben meghúzgálja Hani világosbarna kötényét. – Így nem fogod hallani a vendégek rendelését, és akkor Főnök megtudja, kirúg téged, én meg magam maradok, és szolgálhatom ki egyedül a sok ijesztő kaszást!

De persze Hani ebből mit sem hall, mert a fülébe tuszkolt ujjának köszönhetően a daráló berregése halovány dünnögéssé, Szomi hangja pedig cérnavekony nyivákolássá tompul. Hani csak a halovány dünnögés teljes megszűnésekor engedi le maga mellé a kezét, és vet egy nemtörődöm pillantást a kollégájára.

– Mondtál valamit?

– Nem érdekes. – Szomi nagy dérrel-dúrral eltrappol, fekete fürtjei pattogva követik, amint visszavonul a darálóhoz, hogy begyűjtse a gyomorforgató kávészmöttyöt. – Áh! – motyogja a lány Hani mögött. – Hogy lehet, hogy egyesek még ezernégyszázötvenkét földön töltött év után sem képesek jó modort tanulni?

Hani erre felhorkant. Valójában *sokkal* öregebb ezernégyszázötvenkét évesnél, de a tényleges korát bizonyos okok miatt... megtartja magának. Arcán huncut vigyorral a pultra dől, hogy szemügyre vegye a kávézót.

Nincs túl sok üres asztal, a többségét elfoglalják a makulátlan öltözőkükről híres *csoszung szadzsa*k – vagyis a kaszások –, hogy

kiélvezhessék a reggeli szabadság utolsó pillanatait, még mielőtt nekikezdenének az egész napos munkának – ami többnyire holt lelkek betakarításából és alvilági papírmunkából áll, hogy még a bürokrácia se állhasson az útjukba, amikor elküldik őket Jomra király birodalmába. Most is alsó hangon öt fekete keménykalap pihen a kávézó kalaptartóján, csak arra várva, hogy a dolgozók *csoszung szadzsa*k magukra öltsek őket kifelé menet. Milyen mókás, gondolja Hani, hogy a kaszások mindegyike örökösen ugyanazt rendeli: presszókávét feketén, tej és cukor nélkül. *Fekete*, jegyzi meg magában fanyarul, amint egy újabb kaszás lép be az ajtón, és teszi rá a kalapját valaki máséra a kalaptartón. *Pont, mint a lelkük*. Mert hát ezt teszi az emberrel az irodai munka: a végsőkéig kiszipolyozza belőle az életet.

Eközben a félistenek persze elterpeszkednek a székekben, és gögösen szürcsölik az itókájukat. Le sem tagadhatnák, mik is ők. Lehet, hogy elsőre hétköznapiak, már-már emberinek tűnnek, ám peckes járásuk, önelégült vigyoruk és az a fennhordott orruk világosan hirdeti isteni származásukat.

Például az a fiú ott! Épp az egyik kaszás képébe vicsorog, amiért az nem dobja el a húsos falatkáját a tehének védelmében. Na, neki tutira Haszekjong, a szarvasmarhák istene a faterja. Hani nagy tételen fogadna rá. Unottan félrenéz. Ezek a félistenek nem zavarhatnak sok vizet. Összevissza kóvályognak, közben maximum lekasza-bolnak pár Fékevesztett teremtményt, csak úgy brahiból.

Az idő nagy részében azt csinálják, amit minden normális ember: egyetemre járnak, dolgoznak, bevásárlókörrútra mennek... De mivel annak is égető szükségét érzi, hogy valamivel magukra vonják égi felmenőik figyelmét, hébe-hóba totálkárosra törnek egy-egy autót, vagy szerveznek pár féktelen banzájt.

Isteni örökségük ellenére náluk unalmasabb teremtményeket még nem hordott hátán a föld, így hát Hani nem is kifejezetten törődik velük. Legfeljebb elmegy néhány bulijukra, ha valamiért megjön a kedve a teljes káoszhoz.

Most egynéhány *hete* is tartózkodik a kávézóban, és persze egytől egyig hivatalos uniformisban feszítenek, walkie-talkie-juk pedig pár másodpercenként felrecseg a város aktuális, természetfeletti bűncselekményei miatt. Az őrző lények fáradtan dörzsölgetik jellegzetes arany szemüket, miközben elgyötörtén kortyolgatják italaikat, és piszkálgatják péksüteményeiket. Hanit mindig is lenyűgözte aranylós szemük – amikor a *heték* felveszik szörnyalakjukat, és hatalmas, pikkellyel és szarvval megáldott oroszlánná változnak, szemük úgy ragyog, mint a nyári napsugár.

Olykor *tokkebik* is látogatják a Halhatatlan Kávézót, de Hani ma egyet sem lát. Tudniillik, a koboldok nem rajonganak túlságosan a korán kelésért, inkább éjszaka engedik szabadjára a bennük lakozó huligánt. Márpedig a város szórakozóhelyein töltött egész estés ereszd el a hajam után nagyon is jólesik átaludni az egész napot.

Hani sóhajtva konstatálja, hogy újabb csapat kaszás tolja be maga előtt a kávézó ajtaját, és közben érzi, hogy a mögötte álldogáló Szomi egy csapásra megmerevedik. Habár a *csoszung szadzsaák* ártalmatlanok – végül is a holtak kalauzai, nem az élők mészárosai –, ez nem tántorítja el az ifjú *gumihót* attól, hogy összerezzenjen minden egyes alkalommal, amikor egy teremtmény fekete presszókávét rendel, tej és cukor nélkül.

– Ne felejts el mosolyogni! – súgja oda Hani alacsony barátnőjének, majd kajánul elmosolyodik, miközben az ajtó fölé függesztett csengő újabb vendég jöttétől kezd csilingelni.

Szomi leesett állal mered Hani válla mögé.

– Csajszil! – leheli maga elé. – Nézd, ki van ott! – Hani legbelül sóhajt egy nagyot. Szomi hangjából egyszerre árad félelem és rajongás, szóval nem kérdés: ez csakis ő lehet.

A kolléganője csupán egy vendég láttán szokott így elpirulni. A tag már egy-két éve törzsvendégük, de sosem lehet tudni, mikor jön legközelebb, mert a *csoszung szadzsákkal* és a *hetékkal* ellentétben Szokka, a bukott isten kiszámíthatatlan. Van, hogy egy héten át mindennap betér hozzájuk, aztán három hónapig színét sem látják. De valójában Hani még örül is ennek, mert a bukott csalárd istennél nemigen látott még szeszélyesebb vendéget. Jegeskávét rendel egy tejszínnel és egy cukorral, aztán pár pillanattal később képes (hamisan) megvádolni őt, hogy nem is egy, hanem *két* tejszínt tett az italába. Ilyenkor mindig pénzvisszatérítést követel, és Hani elszánt törekvései ellenére legtöbbször meg is kapja.

Végül is nem meglepő, hogy a csalás és árulás istene nagy dumás, ahogy az sem, hogy mennyei rokona csak úgy kihajította Okhvang halhatatlan birodalmából. Haninak már sokféle teremtménnyel volt szerencséje találkozni hosszú, halhatatlan élete során, de ennél idegesítőbb fráterrel bizony még nem akadt dolga.

Bár valamelyest kárpótolja az a tudat, hogy ha nem nyugdíjazta volna a régi alteregóját, akkor Korea leghírhedtebb *gumihójaként* már az első tejszínmizériakor könnyűszerrel felfalhatta volna Szokka máját. Kár, hogy már száznégyszáz év gondolni sem bír a férfilakomára!

Az 1888-as tivornyázása óta képtelen bármi effélét elfogyasztani. Egyszerűen csak telítődött.

Nagyon, nagyon, de *nagyon* telítődött. Annyira, hogy jó pár évig egész biztosan nem jön meg az étvágya.

És mégis, amikor egy pillantást vet Szomi homárvörös orcájára – Szokka, a bukott isten már tutira a pultnál várakozik –, egy percig eljátszik a gondolattal, hogy talán mégis megérné felfüggeszteni a visszavonulását.

– Hani! – Szomi szinte zihál, amikor elszánt pillantását villámgyorsan elkapja Szokkáról, és unott kolléganőjére emeli. – Hani, ránk vár! Akkor én szolgáljam ki? Elájulok, ha nekem kell kiszolgálni. Hani? Hani!

Hani legnagyobb csalódására Szomi minden egyes istenségért oda meg vissza van. Többször kihangsúlyozta, hogy Jongvang, a kék hajú tengeristen és Jongvagguk vízi birodalmának uralkodója a legfőbb zsánere, de még ez sem tartotta vissza attól, hogy *fanfictiont* írjon Szokkáról, a bukott istenről. Hani maga is belebotlott a doksiba a kolléganője számítógépén, és hatalmas késztetést érzett arra, hogy kitörölje az egész, százötvenezer szavas regényt, ha másért nem, hát azért, hogy megóvja Szomi önbecsülését.

És még mindig emlékszik a történet címére: *A pajzán herceg: Egy sötét, ám mennyei románc története.*

Hani épphogy csak beleolvasott, és mégis, szíve szerint telenyomta volna a szemét szappannal. Az ő ízléséhez mérten Szomi egy csöppet túl sokszor használta a „duzzadó”, a „felnyögött” és a „felhördült” szavakat. Na meg a „szexi”-t.

És ez azért gond, mert Szokka minden, csak nem szexi. Legalábbis Hani szerint. Sokkal inkább rohadtul *idegesítő*.

Hani fogcsikorgatva megfordul, hajzuhatagával arcon csapva Szomit.

– Jó reggelt! – préseli ki végül magából, míg a kolléganője elégedetlenül felmordul. – Üdvözlöm a Halhatatlan Kávézóban! Ma mivel szolgálhatok önnek?

– Ne felejts el mosolyogni! – súgja oda neki ingerülten Szomi valahonnan a háta mögül. – Te kis álszent! – fűzi hozzá, majd kuncogva az istenség felé fordul. – Jó reggelt, Szokka! – üdvözli a férfit halkán.

Hani kezét a háta mögött tartva észrevétlenül megcsapkodja a lányt, de közben egy másodpercre sem veszi le a szemét az istenségről.

A férfi, mint általában, frissen vasalt öltönyt visel, és momentán épp egy ezüst zsebórát vizslat metsző, zöld szemével.

Ám Hani szavai hallatán felpillant, sebtében lecsapja a zsebóra fedelét, és végigméri a lányt vékony, hegyes orra mögül.

– Úgy tűnik, a gyorsaság nem tartozik a Halhatatlan Kávézó megannyi érénye közé – veti oda. Hani mindig is érdekesnek találta a férfi hangját, mert az furcsamód végtelenül érdes, mintha Szokka állandóan be lenne rekedve.

Talán azért, mert rikoltva zuhant le a fellegekből.

Szomi vele ellentétben ábrándosan felsóhajt.

– Üdvözlöm a Halhatatlan Kávézóban! – ismétli meg Hani öszszeszorított állkapoccsal. Tisztában van vele, hogy ha most eltér a sablonszövegtől, nagy valószínűséggel holnap már nem kell munkába állnia. – Ma mivel szolgálhatok önnek?

Szokka gúnyosan elvigyorodik, amikor felpillant a fejük fölött függő itallapra.

Hani türelmesen kivárja, hogy elteljen harminc másodperc... egy perc... majd két teljes perc.

– Ha most sor állna – csattan fel, végleg elveszítve a türelmét –, akkor feltartanád. – A magázás elhagyása hihetetlen meglepéssel tölti el. Szinte hallani lehet, hogy az udvariasság apró darabokra hullik, és szétgurul a hideg kövön. Mégis minek erőltesse magára

ezt az álszent előzékenységet, amikor legszívesebben jól belerúgna a beccses vendég legérzékenyebb testrészébe.

Az istenség ismét Hanira kapja a tekintetét. Biztos feltűnt neki a lány tiszteletlensége, és nyilván nincsen ínyére, mert a szája csúfondáros mosolyra húzódik.

– De most a „ha” szócskán van a legnagyobb hangsúly. *Ha* sor állna, akkor feltartanám. *Ha* kedvesebb lennél velem, talán még borraivalót is hagynék. *Ha* az a vérszomjas *pulgaszari* nem harapott volna ki egy darabot a kardomból, most nem kéne elszenvednem ezt a csapnivaló kiszolgálást.

A méregtől kipirult Hani felháborodottan kihúzza magát.

– *Ha* még sokáig szívózol velem... – vakkantja, Szokka szeme pedig felragyog az érdeklődéstől, mintha kifejezetten várná, a nő ezúttal mivel szúr vissza.

Ám ebben a pillanatban Szomi félénken kikukucskál Hani válla fölött, hogy félig-meddig megigézve, kislányos rajongással odasúgja:

– Jól hallom, egy vérszomjas *pulgaszari*?

Hani erre felvonja a fél szemöldökét, és hagyja, hogy a dühe fokozatosan elhalványuljon, teret engedve a kárörömnnek, amiért Szokka összeakadt egy *pulgaszarival*. Végül is alkalomadtán előfordul, hogy az ilyen jószágok megvadulnak, de csak akkor, ha reggel, délben, este rozsdás vason dőzsölnek. Anno a kávézóba is betévedt egy *pulgaszari*, és személyesen Haninak kellett kitessekélnie, nehogy még a végén felzabálja az ezüst evőeszközöket.

Az biztos, hogy muris, ámbár nyomasztó kis kaland volt.

– Hadd találjam ki! – dorombolja Hani oldalra billentett fejjel. – Jól bekajálta a kardodat. Hogy milyen kár!

Szokka morcosan összeráncolja a homlokát.

Köztudott, hogy hatszáz évvel ezelőtti bukása óta a család isten minden erejével azon munkálkodik, hogy újra Hvanin király kegyeibe férközzön, és ezért lekaszabolja Iszung minden olyan természetfeletti teremtményét, amely veszélyt jelenthet az emberiségre nézve (szóval röviden, a Fékevesztetteket). Ebből következik, hogy a kegyetlenkedő *tokkebi*k, a bosszúszomjas *küsi*nek, a rossz útra tért *csoszung szadzsa*k, a kiéhezett *kangcsorik*... és minden olyan természetfeletti teremtmény, amely megszegi a Lények Parancsolatát, szabad prédának számít. Márpedig ezek után nincs elképzelhetetlen forгатókönyv.

Ki tudja? Lehet, hogy legközelebb egy falánk *gumihót* akar majd a kardjára tűzni.

Csak hogy a bukott isten még garázdálkodásának fénykorában sem tudta elcsípni Hanit. *A Skarlát Róka ma már nem több pusztai városi legendánál*, gondolja magában flegmán. *Ennek itt dunsztja sincs arról, hogy épp az esküdt ellenségének papol a csapnivaló kiszolgálásról. Ahogy arról sincs, hogy ha nem lennék így bezabálva, már réges-rég pokollá tehettem volna az életét.*

Mert elképesztően jó móka volna cselesen végigmajszolnia magát a városon, miközben a bukott isten minden bizonnal a nyomában lihegne. Milyen kár, hogy 1888-ban elcsapta a hasát.

Erre a gondolatra önelégült vigyor terül el Hani arcán, annak ellenére is, hogy Szokka közben közelebb hajol, és olyan dermesztően hideg hangot üt meg vele szemben, amivel egész Dél-Koreát jégmezővé fagyaszthatnák.

– Egy jegeskává lesz egy tejszínnel és egy cukorral.

Hani erre felkapja a fejét.

– Rendben – válaszolja mézesmázosan. – Egy jegeskává egy tejszínnel és egy cukorral. Máris készítjük.

Az eddig a lány mögött bujkáló Szomi tüsténkedve felkap egy műanyag poharat, majd a kávéskannáért nyúl, ám ekkor Hani sokatmondó pillantást vet rá.

– Majd én – ajánlkozik a feladatra, csak hogy az ajánlat inkább tűnik parancsnak. Szomi szeme hirtelen elkerekedik, mintha egyszerűen megérezné, mire készül a barátnője... De túl késő.

Hani már javában készíti az italt, különösen ügyelve arra, hogy három tejszín és négy cukor kerüljön az istenség undorító lötyijébe.

– Hani! – súgja oda a kétségbeesett Szomi, miközben elfogadja a felé nyújtott fekete bankkártyát. De Hani természetesen ügyet sem vet rá.

A kávé már melegen is bűnrössz, gondolja magában dühtől fortyogva, miközben egy szívószállal megkavargatja a műanyag pohárba töltött jeges, kávé, tejszínes, cukros kotyvalékot. Akkor meg mi a francért kell lehűteni?

A pultra teszi a poharat, majd Szokka felé csúsztatja, aki válaszul gyanakvó pillantást vet az italra.

– Túl világos ahhoz, hogy csak egy tejszín legyen benne – veti oda élesen. – Egyértelműen megmondtam, hogy *egy* tejszínt és *egy* cukrot kérek. – A család isten arcizma megfeszül. – Még vissza is diktáltad. Vagy ennyire hígagyú vagy?

Ó, hogy a franc egye meg!

Hani erre szimplán megrántja a vállát.

– *Ha* kedvesebb lettél volna velem, talán még követtem volna is az instrukcióidat. – És derűs mosolyt villant a fortyogó isten felé. – Ugye milyen vicces, amikor visszanyal a fagyit?

Szokka erre merev, de annál élesebb mozdulattal visszanyújtja a lánynak a poharat. Nem tűnik valami boldognak.

– Csináld meg újra!

Hani szinte meg is feledkezik a mögötte ácsorgó Szomi hiperventilálásáról, amikor megragadja a kávéspoharat, és egy vehemens mozdulattal visszalöki Szokkának.

– Nem! – csattan fel dühösen, ám a szeme rémülettel telve kitágul, amikor a pohár műanyag teteje lerepül, és jegeskávészhatag találja telibe a bajkeverő isten arcát és drága öltönyét.

Az egész kávézó mélységesen, *mélységesen* elnémul az incidens látán, Szokka pedig csak áll ott, tetőtől talpig elázva a jegeskávéától... meg a három tejszíntől és a négy cukortól.

A *csoszung szadzsák* egy része kényelmetlen fészkelődésbe kezd, mintha már arra készülnének, hogy betakarítsák Hani lelkét, miután Szokka elkerülhetetlenül véget vet az életének.

Most túl messzire mentem, gondolja magában Hani, és végignézi, ahogy Szokka lassan megemeli a karját, és ingujjával felitatja a kávé a homlokáról. *Ez egyszer tényleg túl messzire mentem.*

Csöpp.

Csöpp.

Csöpp.

Az istenség hajáról lecsöppenő folyadék tócsát képez a padlón. A férfi felnéz, és Hani szemébe fúrja a tekintetét; a belőle áradó harag olyan bős, hogy Szomi azonnal beiskol a raktárba, egyedül hagyva kollégáját a feldúlt halhatatlannal.

Hani válaszul villant egy grimaszra hajazó mosolyt.

– Hát... – böki ki végül – még szerencse, hogy feketében vagy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

3. FEJEZET

SZOKKA

— SZOKKA NYOMOZÓ! — szólítja meg az istent Sim Himcsen rend-
őrfőnök. Zavarodottság, meglepődés és *derű* cikázik át rán-
cos fizimiskáján, amikor feljebb pöcköli vastag keretes szemüvegét.
— A megjelenése olyan... olyan...

A *heték* őrsére érkező Szokka valósággal forrong, és úgy rászorít a
sétapálcája markolatára, hogy belefehérednek a bütykei.

— Ne is említse! — figyelmezteti a főnökét. Az imádott fekete za-
kóján éktelenkedő sötét pacák olyan feltűnőek, hogy még a vak is
látja őket, a saját ingerültségéről már nem is beszélve. Hatalmas erő-
feszítésébe kerül nem visszamenni abba az átkozott kávézóba, hogy
demonstrálhassa a haragja valódi erejét annak a csitrinek. Elvégre ő
csak egy hitvány kis senki, egy mezei kávézóbeli dolgozó, aki nem
lehet több egy primitív *tokkebinél* vagy egy féleszű *gumihónál*.

És mégis, az a féleszű kis *gumiho* vette a bátorságot arra, hogy ká-
vét löttyintsen az ő képébe. Épp elég csurgott belőle a hajáról a szá-
jába ahhoz, hogy megállapítsa, a lány csakugyan nem egy tejszínt és